

מצרים

מן הכלא תצא תורה

„איחוד לאומי יבוא רק לאחר שיהפכו את כל הארץ לכלא אחד גדול.“ זוהי דעתו של אסיר פוליטי שריצה שש שנים בבתי הסוהר של מצרים. מאחורי הסריגים, הוא מגלה, נעלמים כל ההבדלים בידיאולוגיה. צעירים וצעירות שנשלחו לבתי סוהר באשמות פוליטיות שונות ביותר, מצאו מנגה משותף והקימו ח' זית מאוחדת למלחמה נגד השלטון אשר שלל מהם את חרותם בשל דעותיהם הפוליטיות.

היום שוררים במרחב זרמים אידיאולוגיים רבים, אשר קיומם מנוגד לחוק. מגמתם אחידה — להפוך את המשטר הקיים, שיטותיהם להשגת מטרה זו שרונה, למשתרעות מן השמאל הקומוניסטי הקיצוני עד הימין הדתי הקנאי. לא עובר יום, כמעט, מבלי שחבר אחד הנוצרות הללו ייצעו ע"י המשטרה הפוליטית. משפטיהם נערכים במהירות רבה, מבלי שתהיה להם אפשרות להגנה אמיתית. מספיק שהתובע הכללי יאשים אותם בנסיון להפוך את המשטר בכוח או בזוימות נגד החוקה, כדי שייחזק גורלם. במשך כמה שבועות מתנוססים שמותיהם בכותרות העיתונים, מדברים עליהם באסיפות פומביות. אך תוך זמן קצר הם נשכחים, נעלמים בתוך דממת הכלא.

אולם פעילותם לא נפסקת מאחורי הריגים. צעורים אלה שייכים בדרך כלל לאינטליגנציה וחלק גדול מהם מורכב מסטודנטים של האוניברסיטות. בהעדף אפשרות של פעילות פוליטית בבית ה' סוהר, התרכזו בלימודים, כאמצעי נגד הניוון לשם שמירה על כושרם עד ש' יבוא יום שחרורם.

הדבר נתגלה כאשר, לפני שנה, הגיש מחמוד כאמל, סטודנט למשפטים, אחד האנשים ברצח ראש הממשלה מחמוד אייגוקראשי, צו על תנאי נגד מוסדות בתי הסוהר שלא רצו להרשות לו להשתתף בבחינות הגמר של האוניברסיטה. במשפט שנערך, גילו העדים כי קיימת „אוניברסיטה של פושעים“ בתוך כתלי הכלא, אשר לרשותה עומדת ספרות עיון גדולה, פרופסורים אסירים, המרצים על כלכלה, חוק, משפט, מתמטיקה — כמעט כל נושא — לסטודנטים האסירים. האסיר זכה בתביעתו, עבר את הבחינה ותלה שלט על תאן המודיע כי דייר התא הוא עורך-דין מוס' מך.

הרעיון לייסד „אוניברסיטת פושעים“ בא לאחר שהתרבו המאסרים הפוליטיים. האסירים שלא רצו להתבולל בין האסירים הפוליטיים ארגנו מועצה של האסירים הפוליטיים (מאחורי גבם של ה' שלטונות), החליטו לשכוח את כל ההבדלים הפוליטיים שביניהם, שגרו משלחת חשאית לבית-הכלא של הנשים, הזמינו אותן להרשם לאוניברסיטה.

„העיקר“, הם אמרו, „שנשמור על עצ' מנו עד שנוכל לחוש את המאבק למען מצרים חדשה. ואולי עד אז נגבש בינינו קו פעולה משותף, על-מפלגתי.“

הרופאים קנו זינעול

כמו בכל יום, התחיל התור להסתדר עוד בשעה שש בבוקר. למרות שהמר" פאה הממשלתית של בית החולים דמר' דאש, ברובע העוני של קהיר נפתחת רק בשעה 8, היו החולים רגילים לבוא מוקדם ולחכות עד שעת הקבלה. אלא שהפעם ארע דבר שלא כרגיל — דלת המרפאה היתה נעולה במנעול חדש.

בשעה שמונה כבר עמדו מאות אנשים, מחכים לטיפול. עברה חצי שעה והדלת לא נפתחה. הגיעה השעה עשר, המנעול טרם הוסר מה הדלת. עד אשר הופיע רופא צעיר, אחד האחראים לקבלת ח' לים במרפאה והודיע לקהל המתמנינים: „היום אין טיפול, אתם יכולים לחזור הביתה.“

החולים התפזרו והידיעה פשטה ב' עיר: הרופאים הממשלתיים הכריזו ש' ביתה.

אותו בוקר הזמינו הרופאים את נציגי העתונות לבית החולים כדי להסביר, מדוע קנו מכספם הם מנעול דלת ה' מרפאה. אחרי שבע שנות לימודים עז' בד כל רופא שנתיים בבית חולים מר' שלתי לפני שהוא יכול להתחיל לעבוד באופן עצמאי. ובמשך שנתיים אלה, מק' בל הרופאה המתחיל שכן חודשי של 9 לירות 683 מיל.

„אני מתבייש להרים את ראשי בנוכ' חות האחות“, התמרמר אחד מהם. „גם הוראות איני מעיז לתת לה.“ סיבת בוש' תו של הרופא עדין-הנפש: „האחות מק' בלת משכורת גבוהה בהרבה מזו שהוא מקבל. ולא רק היא, כי אם גם הטבי' חים, המכונאים, השומרים ופעולי הנקיון של בית החולים מקבלים יותר מהרופא' המתחיל.“

שאל אחד העתונאים: „למה לא בא' תם במשא ומתן עם הממשלה, קודם ש' הכרותם שבייתה?“

— „איך אפשר לנהל משא ומתן עם רמאים?“ שאלו הרופאים. הם הביאו את תביעותיהם בפני שר הבריאות והוא הבטיח לעיין בדבר ולהלליץ עליו בפני הממשלה. הרופאים האמינו לו, כי לפני מניוין כשר הבריאות עבד בבית חולים ממשלתי, הביע לא פעם אהדה לתביעות הרופאים הצעירים.

אולם מכל הבטחותיו לא יצא דבר, כאשר לחצו הרופאים עליו, נסע לשייץ, להשתתף בכינוס בינלאומי, מסר את ני' הול משרדו למלא מקום, שלא היה לו מושג מכל הענין.

החל משחק ארוך, כשכל פקיד מעביר את האחריות למשנהו וש' הממשלה מצייעים לחכות עד ששר הבריאות יח' זור. „בינתיים, לא רע לכם“, נאמר ל' רופאים. „הרי אתם חיים על חשבון ה' ממשלה.“

„יחיו הרופאים“: הדבר העביר את הרופאים הסבלניים על דעתם, הם הגי' דירו הודעה זו כחוצפה. הם חיים בת' גאים בלתי-אנושיים רק מאונס, מקבלים אוכל שניתן לחולים העניים ביותר. „אנחנו, הרופאים, מזהירים את האנשים לא לשים קרח במים, כי זה דבר מסוכן מאד לבריאות. ומה עושה לנו הנהלת בית-החולים: במקום מקרר, נתנה לנו פח פתוח מלא מים שבהם מכניסים קרח.“

הסכסוך עורר סערה בזעיר אנפין. פשוטי-העם, הרוחשים כבוד לכל בעל תואר, נדהמו כיצד יכול „דוקטור“ מכר' בד להגיע למצב כזה. למחרת, שוב הס' תדר תור ארוך בפתח בית-החולים, הק' הל צעק בנוסח המקובל בכל הפגנה פומבית: „הרופאים צודקים. בוז לממ' שלה.“ חיש מהר הופיעה המשטרה, פי' זרה את אוהדי הרופאים. באותו יום, הודרו שר הבריאות והכריז (בשוייץ): „שביתת הרופאים היא פעולה קומוניס' טית. לא נבוא במשא ומתן עם אנשים החותרים מתחת לבטחון העם.“

„ומה עם בריאות העם?“ נשאל. לזה לא היתה תשובה בפיו.

הלבנון

נצחון מזהיר

בשנת 1944 הגיע האמיר עלי האן, קצין הצבא הבריטי, לבילוי חופשה ב' בירות. הנסיך הצעיר, על אף היותו בן האגא האן, האדם העשיר ביותר בעולם, לא הסב תשומת לב מיוחדת.

ערב אחד, בנשף ריקודים, שעה ש' התבונן בקהל, תפס בורועו של חבר לבנוני ושאל אותו בלהט: „מי זאת?“ הראה לעבר נערה שחומת-שיער ותכר' לתענינם. כעבור כמה רגעים, היתה ה' צעירה, אירין להיר, בורועותיו של ה' אמיר, בריקוד מסחרר. למחרת, עזב עלי האן את בירות וחזר לתפקידיו בשרות הוד מלכותו.

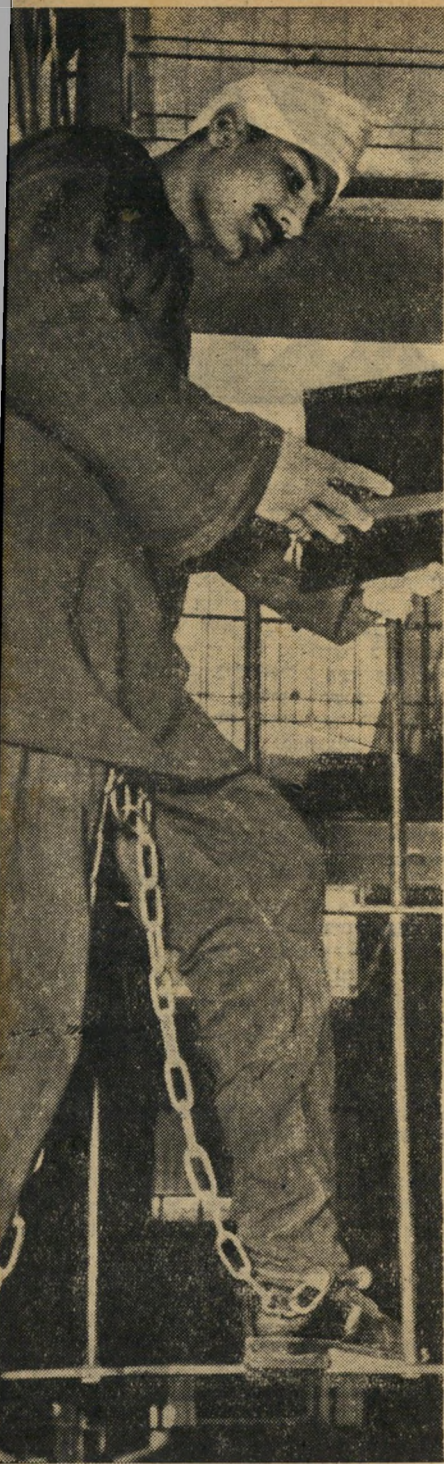
עתה מגלה השבועון הלבנוני אל-צ'יד מה רבה היתה השפעתו של ערב זה ב' בירות על לבו של האמיר.

„רבים השואלים את עצמם מה הס' בה הנסתרת שהביאה את נישואי עלי האן לריטה הייורט לסוף כה פתאומי,“ כותב העתון, ומגלה את הסיבה בתר' עת-גיל: אירין, הלבנונית היפה, בעלת הגוף היפה ביותר סביב חופי הים ה' תיכון.

הנערה, שנולדה לאב-מהגר רוסי ול' אם לבנונית, גדלה בינתיים ונהיתה ל' אשה מושלמת. במשך כל השנים, מאז ביקורו הקצר בבירות, לא שכח אותה האמיר. גם אחרי נישואיו לריטה שאף לחזור ללבנון, מבלי לתת כל הסבר ל' אשתו. עד אשר, סוף סוף, עלה הדבר ב' ידו: הוא ביקר בלבנון שנית.

כמובן ששאלתו הראשונה עם רדתו ממטוסו הפרטי היתה: היכן אירין. זכ' מובן שאירין המתינה לו בשדה-התעור' פה. מאותו רגע, לא נפרדו השניים. ביקר רו במוצאי-סוסים, בתי-הימורים, אולמי ריקודים, קונצרטים. לכל היה ברור כי סוף סוף מצא עלי האן את אושרו. הוא נשאר שבועיים בבירות וחזר לפאריס. כעבור זמן קצר שלח מיברק לאירין: „בואי, הדבר בסדר.“ היא נסעה לפא' ריס, לריביירה, למונטה-קרלו; בתנויות ובקזינו קראו לה האנשים „האמירה“ בעתונים החלו מופיעים נישואים רא' שונים על גירושי עלי האן וריטה. עתה אין זה עוד שריטה ביקשה, ועז' מדת לקבל בקרוב, גט מבעלה. הוא ייש' אר חופשי לשאת את אהובתו. „איוה נצ' חון כביר ללבנון. נערה בירותית יכלה ליפהיה ההוליבודית.“

„אנו עושים זאת רק למלא תפקיד ציבורי, מסיים העתון בענווה. „לא כ'“

ד"ר. מחמוד כאמל, סטודנט למשפטים, נאשם ברצח נוקראשי, ראש הממשלה.

עתון אחר הרוצה לשמור לעצמו זכות' יחיד בפרסום ידיעה כה חשובה, אנו מרשים לכל הרוצה להביא סיפור זה בפני קוראיו להעתיקו. יהיה זה רק פרי' סום הנצחון הלבנוני הראשון שארע מזה זמן רב.“

מהפכני. רצח את כינדאר באשא, אחד מאנשי המלך פארוק החשובים.

מתקרמת. אמינה עזיז, מורה שחע' ליבה את בית המשפט כ„ריאקציוני.“

לאומני. סטודנט לכלכלה, רצה לפוצץ את בנין הפרלמנט המצרי.

קומוניסטית. נעמי בריל, מורה יהוד' דיה נידונה ל'3 שנים, לומדת פילוסופיה.